

vendig Forklaring; thi det er Noget, vi Alle vidste. Denne Opfattelse af de ærede Medlemmer er imidlertid urigtig. Hvis heri ligger en Anerkjendelse, saa er denne Ret for længe siden anerkjendt. Kan det være en Anerkjendelse af en Ret, at den nævnes med udtrykkelig Reservation og Forklaring af, at man ikke derigjennem tilligter at anerkjende den, saa er denne Ret ogsaa tidligere bleven anerkjendt paa Finantsloven, naar man har for Nar har bevilget Pensioner til Præster, der sidde i saadanne Rald, og det er sket siden 1848 mangfoldige Gange (Modsigelse af Ber g). Ja, det ærede Medlem kan se i Anmærkningerne til § 17; der staar en hel Række af Præster, hvem der tillægges Pension, og det skulde dog være høist mærkeligt, om ikke adskillige af dem skulde have siddet i den Slags Rald. Er altsaa saadan Noget som dette en Anerkjendelse, og gjælde Reservationer ingen Ting mere, er den blotte Nævnelser en Anerkjendelse, er det sket for længe siden; saa har det ærede Medlem været med dertil mange, mange Gange. Men det kan ikke hjælpe at ville have en Anerkjendelse ud af dette, som man, naar man tager ganske sundt og jævnt paa Tingene, ikke kan finde nogen Anerkjendelse i — og det vilde det ærede Medlem heller ikke have gjort under andre Forhold — og navnlig imod en udtrykkelig Erklæring om, hvad der fra alle Sider forstaas derved. Jeg vil ogsaa gjøre det ærede Medlem fra Slagelse (Lauber) opmærksom paa, at det, hvorom der er opnaaet Enighed med Kultusministeren, er netop og hovedsagelig Spørgsmaalet om Anerkjendelsen. Det ærede Medlem talte saa meget om Kultusministerens Sik og paastod, at Kultusministeren ikke havde bejaet mine Spørgsmaal med Hensyn til, hvad der kunde fraklappes eller ikke, men deri har det ærede Medlem Urret. Det er ikke det, der er Tale om. Det, jeg gjentagne Gange har henvendt mig til Kultusministeren om, er netop Spørgsmaalet, om det ikke er klart for Ministeren, at der ikke heri ligger en Anerkjendelse af hans tidligere Fremgangsmaade, og det har den ærede Kultusminister gjentagne Gange sagt ja til. — Endnu maa jeg gjøre et Par Bemærkninger i Anledning af, at de ærede Medlemmer for Sorø og Veile Amts 2den Valgkreds et Par Gange have tilladt sig at omtale den politiske Stilling, som mine nærmeste Meningsfæller og navnlig Udvalgets Flertal indtage for Eiden. Det ærede Medlem fra Sorø talte en Del om Frontforandringer og nævnebe, at han havde foretaget saadan en. Jeg kunde nævne ham en til, nemlig hans Stilling til Oktoberforeningen i sin Tid, men det kommer det jo slet ikke an paa her. Jeg anerkjender saadanne Frontforandringer for fuldstændig berettigede; men det ærede Medlem tager fejl, naar han mener, at der her fra vor Side er Tale om Sligt, nei aldeles ikke. Uden at jeg forøvrigt skal indlade mig paa vor Politik nu,

thi jeg antager, at vi senere ville kunne komme tilstraffelig ind derpaa — det ærede Medlem for Veile Amts 2den Valgkreds vil nok give os rigelig Leilighed til at komme ind paa en fuld Forklaring af hans Politik, og jeg ønsker det saare meget — skal jeg kun sige, at der ikke fra vor Side er sket nogen Frontforandring, vi ere traadte bestemt op imod en Retning, hvis egentlige Formaal ganske vist er i høieste Grad uklar og ubestemt, men som dog ikke kan opfattes paa anden Maade, end at den gaar ud paa at føre Thinget ind paa en Experimentpolitik, og det ville vi ikke være med til; det er Sagen. Naar nu det ærede Medlem siger, at han ikke kan stille noget positivt Forslag, og at det er urimeligt af os at forlange det, thi derved vilde han lægge os Hindringer i Veien, vil jeg dertil sige: Nei paa ingen Maade, vi kunne jo godt stemme imod det Forslag, det ærede Medlem maatte opstille; men det ærede Medlem tror maasse, at blot det, at han opstillede det og saaledes viste sin Uvillie mod vort Forslag, vilde være en Hindring for os; det er virkelig urigtigt. Det ærede Medlem skal i hvert Fald ikke genere sig for at stille Forslag af den Grund. Det er imidlertid kun det, jeg vil tillade mig at henstille til det ærede Medlem, om ikke en af Delene er rigtigt, enten at man ingen Hindringer vilde lægge i Veien — men saa kan man ikke træde op imod Forslaget, saaledes som det ærede Medlem har gjort, saa maa man berolige sig, i hvert Fald indtil 3die Behandling og lade denne permanente Kritik ligge — thi den, maa det ærede Medlem indrømme, staa fuldstændig i Strid med en saadan Holdning — eller ogsaa maa man, naar man er uenig med Flertallet i den Politik, det ellers følger, træde op imod det. Men det, det ærede Medlem gjør, er hverken det One eller det Andet (Ufbrydelse af Lauber). Ja, hvad det ærede Medlem helst vilde, det er, at Ingenting blev vedtagen, at man kunde stille det krasseste og mest morderiske Forslag op og saa være vis paa, at de ikke bleve vedtagne. Det er hele Standpunktet, og det er overmaade fristende, naar man bare veed, at man ikke faar sine Forslag vedtagne. Men jeg maa gjøre det ærede Medlem opmærksom paa, at Sligt kunne vi ikke være med til. Vi maa tænke paa den Mulighed, at vort Forslag kan blive vedtaget. Hvad det ærede Medlem gjør, siger jeg, er ikke neutralt (Ufbrydelse), det tror jeg heller ikke, det ærede Medlem mener, men i hvert Fald er det en gnaven Neutralitet, og jeg kunde ogsaa gjerne bruge andre Betegnelser, dersom jeg vilde. Det ærede Medlems Neutralitet er heller ikke alvorlig, men derimod det Modsatte, og man kan godt sige, at det er en gal Vej, som han er inde paa. Det kan være muligt, at det er en Tilfredsstillelse for det ærede Medlem at udøve denne Kritik; det skal jeg ikke sige Noget imod, men det, som det ærede Medlem opnaar derved, er, at han splitter de